

1.

Yasmina doet het tuinhekje achter zich dicht.
Hoe kan ze zo stom zijn niet aan de verjaardag van haar moeder te denken?

Haar moeder blijft woedend achter.

Yasmina voelt zich even rot, maar na drie stappen is ze dat rotgevoel alweer kwijt. Ze is op weg naar haar beste vriendin Laura. *Voorlopig* ziet haar dag er heerlijk uit.

Even voelt ze zich nergens *verantwoordelijk* voor, niet voor haar moeder, niet voor de troep in haar kamer, niet voor haar huiswerk. Ze laat het allemaal achter zich. Ze gaat lekker rondhangen tussen het *beton* in de boxen van de flat waar Laura woont.

Yasmina loopt onder de brug door. Ze hoeft nog maar een paar meter *af te leggen* om bij de betonnen, *kleurloze* flat te komen. Daar staat de flat *loodrecht* voor haar. Ze kijkt omhoog.

Laura staat op de galerij naar haar te roepen.

Yasmina stapt in de lift. De lift *stijgt*; ze voelt het in haar maag.

De deur van de lift gaat open en Laura staat voor haar neus. Ze heeft haar hondje Mimi bij zich.

Het hondje begint blij te blaffen als hij Yasmina ziet. Samen dalen ze weer naar de begane grond. 'Mocht je weg?', vraagt Laura.

Laura weet dat Yasmina veel ruzie heeft met haar moeder en dat ze daarom vaak huisarrest heeft.

Laura zelf heeft bijna nooit ruzie met haar moeder.
De moeder van Laura komt uit Peru.
Yasmina vindt haar lief, zacht en zorgzaam.
Veel liever dan haar eigen moeder. Die zeurt de hele dag: 'Maak je huiswerk! Ruim je kamer op! Ga een boek lezen in plaats van tv-kijken!'
De moeder van Laura zeurt nooit. Ze is alleen maar trots op Laura.
Nu ze aan haar moeder denkt, voelt Yasmina zich toch weer schuldig. Ze is de verjaardag van haar moeder helemaal vergeten! Ze *behoort* terug te gaan naar haar moeder met een bos bloemen, of een doosje chocolaatjes.
Met een zucht draait ze zich om. Ze kan haar moeder niet tegen alle verdriet beschermen.
'Ja, ik mocht weg', zegt ze tegen Laura. 'Laten we gauw naar de boxen gaan.'

2.

Ze lopen onder de flat door. Daar zijn boxen. Die zijn bedoeld om fietsen te stallen en spullen in op te bergen.

Maar dat doen maar weinig mensen.

De boxen zijn niet erg *geschikt* voor het opbergen van spullen. Ze zijn te ver van de woningen. Ze zijn *vochtig* en de *indeling* is onhandig. Doordat de gangen erg smal zijn, kun je je fiets moeilijk in de box krijgen.

De deuren van de boxen komen uit op donkere vochtige, gangen, met tikkende *waterleidingen*. Van veel deuren zijn de sloten kapot. De bewoners kunnen ze niet meer *afsluiten*.

Andere boxen zijn wel afgesloten. Daar komen vaak al jaren geen mensen meer.

Het is een sombere omgeving, maar Yasmina en Laura *maken* er juist daarom graag *gebruik van*. Hier komen geen zeurende moeders en strenge leraren.

Ze gaan de box binnen die bij het huis van Laura hoort. Er liggen wat oude *buizen* op de grond en er staat een oude bank. Lekker om te chillen.

Yasmina gaat op de bank zitten. Laura gaat liggen, met haar hoofd op de schoot van Yasmina.

Het hondje kruipt ook op de bank.

3.

De meiden hebben elkaar veel te vertellen.

In de onderbouw zaten ze bij elkaar in de klas, maar nu zit Yasmina in de sportklas en doet Laura zorg en welzijn. *Komend* jaar moeten ze examens doen en daarna komen ze waarschijnlijk op een andere school terecht. Nu al moeten ze *informatie* zoeken over alle opleidingen die er zijn.

Laura en Yasmina praten over een tweeling uit de klas van Laura. Het zijn twee Surinaamse jongens die sprekend op elkaar lijken. De een heet Damian en de ander heet Shaquille. Niemand kan ze uit elkaar houden. Yasmina vindt ze vooral zo leuk omdat ze de hele dag zitten te lachen om de kleinste dingen.

‘Het zou leuk zijn als we er allebei een als vriendje krijgen’, lacht Laura. ‘Twee hartsvriendinnen met bijna dezelfde vriend.’

‘Alsjeblieft niet’, zegt Laura. ‘Ga jij maar met een van die jongens, dan neem ik Jeroen wel.’

‘Jeroen’, gilt Yasmina, ‘die tatta?’

Laura geeft haar een harde duw. ‘Racist’, zegt ze.

Op dat moment begint het hondje te blaffen.

‘Ik ga wel even met hem naar buiten’, zegt Laura.

‘Blijf jij maar hier, volgens mij regent het.’

Yasmina blijft op de bank zitten. Ze heeft een BlackBerry van haar vader gekregen. Ze is er heel blij mee. Met de BlackBerry kan ze met al haar vrienden gratis pingen.

Ze heeft ook het telefoonnummer van Damian erin staan. Die durft ze voor geen goud te pingen.
Ze pingt met Yu Ling, een meisje uit haar klas.

Kom je ook naar de box?, typt ze.
Nee, het regent, pingt Yu Ling terug.

Yasmina gaapt. Ze heeft slecht geslapen vannacht.
Ze trekt de deken die op de bank ligt over zich heen en doet haar ogen dicht.

Na een tijdje komt Laura de box weer binnen.
Ze is kletsnat van de regen. De jas die haar tegen de regen moet beschermen is doorweekt. De druppels lopen in haar bloes.

Laura's wangen *gloeien*. Ze struikelt over de *obstakels* op de vloer, grijpt zich vast aan een *leiding*, bereikt nog net de bank en valt boven op Yasmina.

'Au, wat *mankeert* jou', gilt Yasmina.

'Doe stil', zegt Laura. 'Straks horen ze ons!'

'Wie mag ons niet horen?', lacht Yasmina.

'Nee, stil, serieus', zegt Laura. 'Er is iets griezeligs aan het einde van de gang.'

4.

Laura kijkt haar vriendin aan.

‘Je weet toch die deur helemaal aan het eind van de gang, die altijd dicht is?’, zegt ze. ‘Mimi trok me de hele gang door naar die deur. Hij begon te blaffen en toen hoorde ik een raar gesis en getik. Laten we hier weggaan en de huismeester waarschuwen. Misschien zit er een *lek* in een gasleiding en hebben we straks een *ontploffing* in de flat.’

‘Doe niet zo overdreven’, zegt Yasmina. ‘Gas ruik je. Er moet een andere *verklaring* voor zijn.’

Ze staat op en loopt de box uit, naar de deur aan het einde van de lange gang.

Laura en Mimi lopen mee. Het hondje begint weer aan de riem te trekken en te blaffen, maar hij kwispelt erbij.

‘Er is iemand binnen die hij kent’, zegt Laura.

‘Ik hoor mannen praten. Misschien is de huismeester al binnen om de boel te repareren.’

Ze wil de deur opendoen, maar kijkt verbaasd.

Op de plaats van de knop zit een vreemd

apparaatje. ‘Wat is dat voor apparaat?’, zegt ze.

Yasmina kijkt ook.

‘Het lijkt wel het slot van een hoteldeur. Zo’n slot dat je moet openen met een pasje’, zegt ze. ‘En er staat ook een nummer op.’

‘Een telefoonnummer’, zegt Laura. ‘Kijk maar, tien cijfers, en het begint met: 06.’

Yasmina knikt. Dan raakt ze met haar hand het apparaatje aan en voelt een flinke *schok*.

Ze pakt met een pijnlijk gezicht haar hand vast.
'Shit, dat ding staat onder stroom', zegt ze.
Laura klopt op de deur.
Het wordt stil achter de deur, geen gepraat, geen
gesis en geen getik meer.
Laura en Yasmina kijken elkaar aan.
'Laten we weggaan hier!', zegt Laura.